

№ 7 || 2020

ADDENDA ЛІДСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

LUKAS BALLIN: UDEN TITEL	s. 5
MIKAS LANG: LIBERIANOTER	s. 7
SAMI AIDI: FRA SORG CITY	s. 15
ANNE-LOUISE BOSMANS: DIG	s. 25
DENIZ KIY: DIGTE	s. 37
MAREN BARLIEN GUNTVEDT: 2012-2015	s. 43
LUDWIG LANDSTRÖM: UR TVILLINGRÖSTER	s. 57
SHOSHA RAYMOND: ET STILLE TRAGIKOMISK TEATERSTYKKE	s. 61
ANDREAS ECKHARDT-LÆSSØE: FRONTEx - EN UDSLETTElse	s. 75
LASSE RAAGAARD JØNSSON: HERFRA	s. 81
HELENE TORVUND: UDEN TITEL	s. 87
ISHA NEMAN: VORDINGBORG, 1819	s. 93
ESTHER PRÆTORIUS SALLING: HVIDE TULIPANER OG FRUGTER	s. 101
ANDREA PONTOPPIDAN: TRE DIGTE	s. 105

LUKAS BALLIN: UDEN TITEL

Med larver på nethinden
løfter jeg den afbarkede gren
og at skriften i sandet
rinder over af højvand. Nu
graver jeg, vi
som besatte
efter fossiler i hjernen
midt i en drøm om Europa
dækket af fugt. Vinden
sliber kinden
om en mørk mundhule
hvorfra jeg åndes

Vi mellemlander i Abidjan. *Ah, Afrika*. Jeg tænder en smøg, så snart jeg træder ud på mobiltrappen.

Solen og landingsbanen. Her er ingen begrænsninger.

Den første mand, jeg møder i Monrovia, giver mig et venligt råd: pak den smøg væk. *Only de child soldiahs smoke hear*.

Jeg pakker den smøg væk. Jeg ryger frygteligt mange cigaretter for mig selv.

Vi pakker ni blege danskere og mig, en halvblods, i to jeeps og kører på humanitær menneskesafari.

Folk vil vide, om jeg kan skaffe dem et job. De vil også være chauffører for de hvide.

Vores chauffør pakker sig ind i solbriller og sorte læderhandsker. For at bevare et skin af integritet, tror jeg.

Antropologen insisterer på at blive tilset af en læge på FN-hospitalet, fordi hun har ondt i halsen. *This is Africa*. To timer senere er hun ude at bade med de andre.

Gad vide om liberianerne også...

Nej, det gad jeg ikke vide.

Palm wine in ma cup. Vi spiser ris med spicy palmenøddesauce. Vi spiser fufu med spicy palmenøddesauce. Vi spiser fisk med spicy palmenøddesauce.

De andre tager i kirke en søndag. De vil opleve den lokale kultur. *De er simpelthen så kristne, de afrikanere.*

Jeg bliver i compounden. Prøver at gå på nettet. Giver op. Ryger smøger og læser.

Jeg læser en biografi om præsident Ellen Johnson Sirleaf. Hun er Harvard-uddannet. Hun har modtaget Nobels Fredspris.

Hun taler magtens sprog som alle de andre.

Jeg skal tale med de lokale mænd i noget tid, før jeg bliver i stand til at slippe tanken om, at de vil narre eller røve mig.

Jeg kan ikke tale med dem, jeg er afsted med.

Ved ikke, hvad jeg skal sige.

Jeg køber en stang Camel.

Der er knuder i knolden på mig. Jeg kan ikke høre, hvad jeg selv tænker.

Jeg ryger frygteligt mange cigaretter for mig selv.

Vi sidder i bilen på vej til Zwedru og diskuterer, hvorvidt køn er socialt konstrueret.

This is Africa. Den bil, jeg sidder i, er fuld af hvide elefanter.

Jeg synes, de andre er fulde af lort.

Det er ikke det, de siger, eller det, de gør; det er dem, de er.

Jeg føler så meget lede ved mig selv.

Der går fem år, før jeg forstår, hvad der er sket.

Jeg blev ramt af synet af en sønderskudt Mærsk-container i Harper.

Jeg må have et følelsesmæssigt bånd til Mærsk.

Jeg føler så meget lede ved mig selv.

Jeg venter syv år, før jeg taler om mine oplevelser.

En aften er vi tvangsindlagt til Rambo-kavalkade på det eneste TV i miles omkreds. Jeg kan ikke vende mig fra skærmen, ikke møde mandens blik, smilet, slet ikke vende mig mod vinduet, alle børnene, der står udenfor og ser med.

Der er ingen i det her land, der er Guds børn.

Jeg ryger til det river i lungerne.

Det stopper mig ikke.

Jeg har rejst i tredje person så længe, at jeg har lært mig selv at overhøre det meste af det, der sidder i kroppen.

Jeg er et vadested.

Jeg er en trædesten.

Har man rejst med hvide mennesker, vil man vide, hvad jeg mener.

Jeg lover den tørre, røde jord aldrig at vende tilbage.

Hvor kan jeg så vende mig hen?

Jeg ryger frygteligt mange cigaretter for mig selv.

På et diskotek i Monrovia sidder en *big man* af en libaneser i en sofa, omringet af lidt for mange, lidt for unge skønheder. *This is Africa.*

I en lille plet på landkortet sparker gadejuristen en fodbold højt op i luften. Gruppen af børn sværmer om bolden. Jeg beundrer hans umiddelbare og smittende livsglæde.

Jeg foragter den.

Der findes intet civilsamfund i Liberia, fortæller man os.

Det er verdenssamfundets dom; her er ingen civile. Fra latin *civilis* 'borgerlig', afledt af *civis* 'medborger'.

Tidligere slaver fik tildelt dette stykke blank geografi.

Jeg køber en stang Marlboro.

Det er Drømmen: Slaverne får deres egen koloni.

The Pursuit of Happiness.

Jeg ryger, det river i lungerne.

En slave, der er kolonist, er stadig en slave.

Man behøver blot se sig omkring.

Jeg beundrer de kvinder og mænd, der valgte Havet.

Vi kigger på de ghanesiske fiskerbåde. Jeg får en ustyrlig lyst til at besøge Ghana.

Vi ser de ivorianske elmaster. Jeg får en ustyrlig lyst til at besøge

Elfenbenskysten.

Der må være noget heromkring, jeg kan spejle mig i.

Da jeg kommer hjem, fortæller jeg, at Liberia altså ikke er repræsentativ for Afrika.

Hvad fanden ved jeg om det?

Overklassen i Liberia udgøres overvejende af vestlige udviklingsarbejdere.

Da jeg kommer hjem, fortæller jeg, at jeg ikke længere tror på udvikling.

Jeg fortæller aldrig hvorfor.

SAMI AIDI: FRA SORG CITY

Inatt drömde jag att vår far i själva verket inte var vår far utan istället vår farbror, att han bara tvingats ta över vårdnaden om oss, eftersom hans bror var för ung, för oberäknelig, för att kunna ta hand om oss.

Hela den grejen skulle förklara varför han aldrig älskat oss, eller varför det aldrig känts som att han älskar oss, men det gör det ju givetvis inte.

Det är ingen förklaring, inget svar. Bara något ur en film eller bok som blandat sig i, och förvirrat, mitt undermedvetande.

Jag kan inte säga säkert att han aldrig älskat oss, det vore ju inte rättvist, om det nu faktiskt skulle vara så att han älskar oss.

*

Känner mig löst sammansatt. Jag rör mig genom nattens nyanser, stadens skillnader, som ett monster, ett djur nästan, som skapats av någon urspårad forskare. Men jag är bara arbetslös och låter tankarna skena.

Nere vid bron igen. Den nya framväxande vita lyser bakom den gamla. Mellan broarna denna nattsvarta gräns där ingenting tycks existera.

De nya husen lyser ofärdiga. Resta likt halvgudar, vålnader; den moderna ingenjörskonsten skrämmer mig. Älven bara tät, brutal, där borta. Kollektivtrafiken föråldrad, kvarglömd, i sitt slingriga genom detta landskap, denna värld där jag just nu inte är något annat än en anonym främling.

Först är det lukten av brand. Sen är det lågorna ur tunnan. Händerna som matar elden, tunnan, med kablar; extraherar koppar.

Vid röda sten hör jag havet, ser jag den andra bron. Den som gör att jag tillfälligt befinner mig hos dig. Som om att det är ditt hav jag hör. Opåverkad av den inkapslande natten, vinden, januariäcklet. Här är havet och denna bro och västerläget och spårvagnarna, hela staden i sig egentligen, som miniatyrer från din stad i Amerika. Som en lortig, lite korkad, kusin som får för lite sol.

*

Jag skickar en Youtubelänk. Skriver att jag i sömnlösheten kan titta i timmar på hur vietnameser som får ansiktsporer tömda. Hur det gulbruna kletet fullständigt hypnotiserar mig. Klippet jag skickar är ett av mina absoluta favoriter. I det närmaste outtömliga porer.

Du svarar snabbt för en gångs skull, antagligen eftersom det inte är natt hos dig, att du antagligen hade telefonen i handen, jag vet inte varför helt du svarar så snabbt helt plötsligt. Du skrattar äcklad. Jag vet att du gärna tittar på klipp av människor som äter stora skålar med heta nudlar. Hela den här ASMR-trenden har sparat ur. Skriver att prokrastineringen muteras i en vansinnig hastighet.

Ser tillbaka på sommaren då vi satt på innegården nedanför min lägenhet. De här två åren känns som en evighet. Bilderna i min telefon ser levande ut. Det var lugnt där då, stilla. Som inuti stormens öga. Du skulle snart åka.

Framför oss stod de stora trähästarna som för alltid betar gräset. Trähalsarna böjda, nackarna välvda mot himlen. De står fortfarande där nere, men betar den bruna jorden nu.

Ölen i din hand, kondensen i solen. Dropparna ser ut att vara på skärmen. Jag berättade om en familj på nedre plan i porten mitt emot. Förklarade hur pappan och den äldsta sonen i familjen gör mig obekvämt, att jag intuitivt känner mig hotad av dem. Att jag blir som på min vakt så fort jag ser dem. Försöker undvika dem om jag kan.

Jag sa att jag tror att sonen säljer knark, och att pappan kanske också gör det, eller är inblandad på något sätt. Jag sa också att jag på något sjukt sätt ser mig själv, eller oss, i den yngsta sonen, pojken som ofta planlöst åker omkring i sin eldrivna lilla bil på gården. Möjligen avskärmad från hur förvriden han stackars barndom antagligen är. För det är något som inte stämmer med den här familjen.

Eller kanske är pojken inkapslad av det, för i hans blick är det som att jag ändå kan se att han uppfattar sin egen situation, liksom det jag också ser, att det är något som är fel. Liksom som att han är medveten om sin egen position i det fullständigt sjuka som är en familjekonstellation, eller åtminstone just den konstellationen.

Jag sa också att jag tycker inte om att ha de så nära, alltihop påminner för mycket om de allra sämsta sidorna i historien om oss och pappa. Du sa att jag borde se till att få familjen vräkt, att jag ska göra en anonym anmälan, även om det är jävligt fittigt, sa du. Men

hur som helst, det verkar ändå som att de har flyttat. Den hotfulla stämningen på gården är mindre tät nu.

*

Jag känner mig sjuk igen. Vet liksom inte om jag ska berätta det för dig. Om det ens är sant, eller om det bara är den här tillvaron som ställt till det i huvudet på mig. Det är något med ryggkotorna. Det är något som inte stämmer med dem. En dov, molande smärta. Svullnader. Känner mig sned.

Försöker få en bild av ryggen i spegeln, men det är svårt, den känns så långt bort. Om nätterna drömmer jag om tumörer. Hur metastaserna driver sin rötter genom mig.

*

Vaknar i minnet av hur hur solen tunnande ut takplåtens karmosinröda nyans den där dagen. Fladdrande lösa persienner, fönstrens panikslagna ögonfransar. Blickar runt omkring.

Jag stod på balkongen, stirrade upp i himlen, i hopp om att se planet du färdades i försvinna härifrån.

*

Önskar jag befann mig i juni som snabbt rör sig bort. Våldsamt. Trivs så mycket bättre i minnet än i nuet. Där juli fortfarande befinner sig framför. Så mycket enklare att uthärda där.

Söker strategier, rutiner. Behöver lära mig vissa saker på nytt.

Sommaren, det den innebar osv. Vinden ovanför mitt huvud for in i trädens lysande kronor. Hur den blev kvar, liksom skapade ett tillfälligt kaos i lövens gröna struktur, innan det mojnade igen. Ett oberäkneligt drag. Förhoppningar, det hela blir lätt för mycket.

Skriver några rader, innan jag somnar, om hur sömnen är ett effektivt sätt att förhålla mig till förväntningarna. Profylaktiskt, nästan.

Jag vaknar ur sömnen som föll in i mig ur boken jag läste. Någon obegriplig berättelse som inte handlar om det den tror att den gör.

Jag ser ner i botten av kaffekoppen som stått där, ja, jag vet inte hur länge. Det är onsdag nu. Fortfarande januari. Det som torkat där i koppen, det svartbruna mot det vita, påminner om någonting sönderslaget. En kropp som läkt och glömts bort. Mönstret påminner om en njure. Den möjliga spådomen passar smärtan.

*

Det är söndag igen och alla måsten är avklarade. Överdrivna bedrifter i tidrapporteringen igen.

Vi tittar på La Haine, jag här i min tidszon, och du där i din. Det var du som föreslog det. Det gjorde mig väldigt glad och huvudet blev lite klarare. Får det att kännas som att vi är tillsammans. Det var så länge sedan vi bara spenderade tid tillsammans på det här sättet. Även om jag önskar att vi sa mer till varandra, så är jag glad att vi

fick till en ”filmkväll”.

Som så många gånger tidigare frågar jag dig vad du tror den där kossan representerar, den som bara Saïd ser.

Du säger att du inte vet. Hopp, kanske. Du säger att världen där jag är, världen som lever inne i ditt huvud, är svartvit, så som filmen är svartvit. Att det är vackert. Hur det får vad som är väsentligt att framträda. Jag håller händerna för ögonen och viskar: Jusqu’ici, tout va bien... jusqu’ici, tout va bien... jusqu’ici, tout va bien.

*

Blicken opaliserad. Spritgrumlig. Spärrar och språk upplösta. Förnimmer dem som främmande, avlägsna gränsdragningar genom kroppen, personligheten. Sättet som tar över mig. Otyglad. Bakom mig alla spår av oförsiktighet längs väggarna. Oläsliga monogram i krom.

Mina kläder stinker av frigjorda aerosoler. Mina händer, fingrarna små kvistar av blänkande silver. Bundna till brotten.

Hör någon ropa mitt namn. Det färdas långsamt och tungt mot mig. Försvinner bort. Kommer tillbaka. Ebb och flod av en röst som slutligen slår mot ryggen.

Kraften i hennes händer vänder mig helt om där jag går mitt i gatan. Hennes ord: vart fan tog jag vägen? Vem fan lämnar en dejt ensam på en restaurang? Slår sitt pekfinger i mitt bröst, stöter det in mot hjärtat hon säger inte finns där. Konturerna av hennes kropp uppgår i det omkringliggande ljuset, rörelserna. Natten på väg bort.

Floden av ord sinar så småningom och hon försvinner förbi. Det värker i bröstet, ur gropen från henens finger. I hjärtat finns San Francisco. Spårvagnar och det livliga havet. Bukten och bron. Det som sipprade ut och räddade mig bort från detta oundvikliga möte. Mutade det upprörda språket. Mina händer är så skyldiga, och jag, mitt i brottsplatsen, drar blickarna till mig.

Jag försätter fram, västerut så långt jag orkar.

Jag saknar dig syster.

*

Tänker tillbaka på sparken i sidan, hur jag fortfarande kan känna den, trots att det hela var så länge sedan. Det är som att jag ser hennes arga ansikte hänga ovanför mig. Foten kom som en pendel genom historien där jag satt på knä och plockade upp skärvor av glaset hon krossat.

Spottloskan i ansiktet precis efter den rungande örfilen. Allt är så mycket mer närvarande i en kall decemberratt. Hon stod inte ut med det faktum att hon aldrig skulle kunna komma så nära som du. Hur fan hon nu ens kunde tro något sånt.

Gropen i bröstet värker. Morgon. Mina fingrar är stela av färg. Orden och ansiktet, vägen hem, är en serie brutna fragment. Vägrar solen, livet, idag, säger jag för mig själv. Väntar ur stormen som bygger upp här inne. Surrar fast och väntar ut.

Förmågan att inte hårda ut utgjorde basen i allt vi hatade.

Googlar slumpmässiga namn ur vår högstadielklass. Bedriver ett omsorgsfullt detektivarbete i mörkret som emellanåt bryts av bussarnas ljuskoner som sköljer genom rummet.

Upptäcker att en av dem förekommer i ett brottsmål, och att det finns en fällande dom, när jag skrollar igenom personupplysningssidan. Jag blir så nyfiken att jag inte kan hålla mig från att betala de nittionio kronor som det kostar att få direkttillgång till domen. Nittionio kronor jag egentligen behöver till annat.

Datorskärmen lyser upp bankkortet och jag slår in alla uppgifter och debiteras summan, får ett kvitto via mail.

När jag väl läser igenom dokumenten nedslås jag av att jag redan kände till domen, men att jag av åren som gått förträngt det. Det gör mig uppriktigt besviken, jag hade hoppats på något annat.

*

Förflyttar mig mellan stadsbibliotekets våningarna som alla ser likadana ut. Betraktar två som talar teckenspråk. Jag gillar att iaktta de som talar teckenspråk. Fascinerar av att det kan få finnas ett tyst språk i världen, som i så hög grad består av oljud och stegrande språk. Tanken på det tysta språket är roten till min fascination för telepati, tror jag. Kontakt utan signalform. Hur underbar den tanken är. Munnen skulle med tiden bli till mindre och mindre nytta, och genom evolutionen kanske den skulle bli mycket mindre, eller nåt. Jag lånar med mig en novellsamling av Strindberg in på toaletten. Läser i princip en hel novell innan telefonen ringer i fickan. Mina ben är helt bortdomnade. Svarar mamma med en låg stämma som ändå

ekas ut mellan de kaklade väggarna. Säger att jag är på biblioteket för att låna en bok om att skriva CV, bland annat.

Självhät är en rutin, precis som många andra rutiner kan också denna förädlas, strömlinjeformas, för maximal effektivitet. Självhätet kan automatiseras, göras tät tvåa bakom andningen.

Ställer tillbaka Strindberg. Sneglar på böckerna om personlig utveckling och motivation innan jag går hem.

*

Samtidigt som jag känner att telefonen ringer ser jag en trut landa mitt i gångbanan, kanske trettio meter längre fram. Den vidriga fågel landar vid resterna av en tappad vattenmelon. Med sin frusna blick driver den näbben genom det porösa röda fruktköttet. Jag tänker på hur gott det vore med melon på en plats där det är varmt, och hur äckligt smutsiga stadsfåglarna är, och den vulgära scenen förstör lugnet jag befann mig i.

Fågeln pickar loss en stor bit melon och vecklar ut vingarna och flyger iväg, bort ut med gångbanan. Jag ser aprilsoolen genomlysa det röda köttet, perforera det. Skärmen visar okänt nummer och jag svarar inte, fortsätter titta på trutens vingar som tuggar genom skuggan, hur den försvinner bort bakom de gamla husen vid Vasaplatsen. Det ringer igen och jag stoppar ner telefonen i fickan. Tänker att jag bara ska fortsätta framåt, bort under lindarna som bara blir grönare.

Gamle mænd i baren.
Dansemusik i højtalerne.
Jeg må ikke drikke alkohol.

Jeg går ud i byen
med frygten for at se noget,
jeg ikke kan få af øjnene igen.
Jeg ville ønske,
jeg kunne glemme,
hvordan hun døde,
og hvordan hun så ud,
da det skete.
Der gik ni måneder mellem min brors
og min mosters død.

Jeg kan se barnet
uden for maven
som et lysbillede på væggen.
Maven er en projektor.
Jeg kan se hende og mig sammen.
Jeg kan se mig holde hende.
Barnet er min døende moster.
Jeg bærer rundt på hende, mens hun forpupper.
Hun skifter tilstand.
Hun forvandler sig.
Jeg fortæller hende aldrig,
at hun skal dø.
Jeg går ud fra, hun ved det.
Hun skal dø,
så jeg kan føde mit barn.
Angsten er der allerede, før hun bliver syg.
Sygdommen ændrer ikke andet, end at angsten får ret.

Jeg kan ikke finde ro med dit fjernsyn, der kører konstant,
og dine venner der ringer.

Morgener, hvor jeg tror, jeg savner dig,
indtil du kommer hjem.

Jeg er to nu. Du er kun én.

Jeg føder et pigebarn med knoldet hoved
og to par tomme, indsunkne øjenlåg på hver kind.
Jeg er lykkelig for mit lille monster.
Jeg kan ikke huske, hvem faren er.
Jeg kan ikke huske dig.

Jeg kan ikke sige noget ondt om dig
uden også at sige det om mig.
Du står op kl. 4 hver morgen.
Du sætter dig på sengen
og siger,
at du elsker mig,
uden jeg hører det.
Siden min bror døde,
har jeg sovet med bamsen,
du vandt til mig ved stranden.
Jeg er så træt og lille,
at jeg har lyst til at tude,
når det går op for mig,
at du er gået.
Jeg fyldes som et kar proppen er røget ud af.
Det bliver aldrig nok.
Lydene er så overdrevne om morgenen.
Alle fuglene synger samtidigt.
Det larmer som i en jungle.
Jeg har mareridt om maven, der vokser
og fremmede mennesker i bussen, der vil røre ved den.
Vordende mødre tilhører alle.

Dit blik gør mig blid.

Dit blik gør mig strid.

Jeg bliver fremkaldt i dit blik.

Vi har begge vold i os.

Vi er vant til at være under angreb.

Vi er parate.

Du er den eneste, jeg kan holde ud, giver mig omsorg.

Jeg er vant til at vige tilbage, når man rører mig.

Om en uge kommer ramadanen,
så kan jeg ikke længere lægge mig
og sove middagslur med dig.
Vi har begge brug for omsorgen.
Det har med graviditeten at gøre.
Med glæde og kærlighed at gøre.
Det er gået op for dig, at hun allerede findes.
Du kan mærke, når hun sparker mod din hånd.
Jeg har det svært med dit temperament.
Du råber op, uden at jeg kan se grund til det.
Din stemme ryger op og ned som en elevator.
Du lægger ikke mærke til det.
Dit kropssprog som en allergisk reaktion.
Der er så lidt orden i vores hjem.
Vi bygger et hjem op
med de brokker, vi har for hånden.
Vi skal have tømt kælderen,
så vi kan flytte det unødige i lejligheden derned.
Jeg frygter fasten,
trætheden
og skænderierne, der følger med.
Jeg orker ikke skændes.
Hvis jeg synes,
du er en idiot,
er det fordi, jeg selv er det.
Vi sidder i det sammen.
Vi spejler hinanden,

men genkender os ikke i den anden.
Det er så ligegyldigt.
Det er bare dig, der er træt,
og mig der savner dig.
Vi skal have sat døre op.
Vi skal slå græsset.
Vi skal reparere muren over vasken.
Have malet bag køleskabet,
have klistret tapetet, der har sluppet.

Du rejser til Algeriet.
Du rejser om natten.
En ven henter dig i bil.
Jeg sover videre.
Jeg drømmer,
du kommer tilbage fra lufthavnen,
fordi det går op for dig, at du har glemt mit fornavn.
Næste dag venter jeg på at høre fra dig.
Jeg tænker på, hvad der kan være sket.
Jeg får tågede pletter for øjnene og mister følelsen i venstre hånd.
Jeg kan ingenting huske, ingenting gøre.
Jeg går i seng kl. 19
og vågner og vender mig om for at se dit ansigt.
Jeg glemmer dig, mens jeg drømmer.
Jeg er alene i graviditeten.
Jeg er ensom.
Sig mig imod.
Du kan ikke forberede dig.
Det er langt væk for dig.
Jeg er urimelig.
Jeg opdager tåren i din øjenkrog,
da du vender hjem fra Algeriet.
Du havde gemt på den længe.

uberørte fuglefrø i blå skåle

telefonen trukket rundt i lejligheden
forskellig slags stilheder foran et altid tændt fjernsyn

det man ikke kan forstå og det man bare gerne vil være
man kan ikke formulere det uden at græde

armene

altid varme altid i stand til at bære os fra sofa til seng

vores slidte forældre en dyb luft fra værelsets våde lunger
weekendkølig stue
så små foran fjernsynet
vores blå øje på vores rygge benene i luften
det rødlige gulvtæppes blomstrede motiver
fingrene i tæppet stilkene slængende omkring os

at tegne himlen og trække den ned til vinduet

gün ana solmor
ay dede bedstefarmåne

ansigter at huske

en mytologi at iklæde børnene

varme

himlens skum dampen fra tekanden
glassene på et fad

al helbred til vores forældres slidte led
al helbred til deres tørre hænder

baba på arbejde eller i klubben
agitationsarbejde revolutionære sover aldrig

mors kindkys ved siden af røgen under emhætten

fattigdom ny by

økologi de andres privilegie

hængende i stuen
vores onkler og fastres liv i fængsler

tændstikker og nænsomme limstrimler
en ramme til billedet af en småsøskende
i mellem landsbyens omkrandsende fyrtræer

dage i venten

veje der fører til frihed
veje der fører til bjergene

vejen til hovedstaden, vejen til domme

hvad vi ikke har været igennem siger mor

2012

Det er fullt på puben du har foreslått, jeg går ut for å vente på deg. Står og vipper på fortauet, trenger noe å holde på med. Bommer en røyk av det fulleste mennesket jeg ser så jeg slipper å smalltalke. Kanskje like greit at vi skal drikke. Jeg er glad for at du valgte en pub, hadde forventet noe finere for en som er utstilt på Tate Modern og König Galerie. Akkurat som at jeg forventet at du bare var høflig da du sa si fra om du er i London.

Plutselig står du foran meg, smiler gjenkjennende.

«Laura?» sier du.

«Anne?» svarer jeg. Du ser at jeg røyker, sier «bra» og tar en selv. Vi begynner å snakke, du står med en hånd i lomma på dongerijakken og virker oppriktig interessert. Spør hvordan det går på Konsthøgskolan, om vi ikke skal ha flere utstillinger. Nervene mine forsvinner i takt med at praten flyter.

«Hva synes du om London?» spør du. Jeg drar litt på det.

«Det er stort,» sier jeg. Du smiler, tar et drag av røyken,

«Veldig diplomatisk,» sier du.

Du vet om en annen pub, vi går dit, setter oss på gata så vi kan snakke uforstyrret.

«Herregud, vil du se noe søtt?» sier du plutselig og tar fram telefonen. «Galleristen min fikk nettopp kattunger, se på de små teposene!» Du viser meg et bilde av en mørkhåret dame som holder tre pittesmå kattunger i hendene. Vi fniser. Tar en røyk til og fniser mer av at vi fniser. Når klokka blir halv tolv får vi beskjed om å drikke ut, puben skal stenge. Jeg blir stresset for at vi allerede må ta kvelden, men så sier du: «Vil du bli med på fest hos meg?» Og

vi begynner å gå mot huset ditt. Du sier du må innom en butikk, vi handler øl og tabletter til oppvaskmaskinen. Vi er oppstemte begge to, ler av smakskombinasjonene i potetgullhylla, kjøper en pose med honey roast og cranberry, plukker med en sigar i kassa. Energien vår smitter over på personalet.

Du bor i et av de hvite Notting Hill-husene, har til og med søyler foran inngangsdøra. Inne hos deg setter jeg meg i sofaen, du står ved kjøkkenøya og vi ser på hverandre, blir fremmede igjen et øyeblikk.

«Ja, dette er jo merkelig,» sier du. «Jeg har aldri tatt med meg en fan hjem.»

«Kollega,» retter jeg. Vi løfter glassene mot hverandre.

Det kommer flere hjem, romkameraten din har med seg en hel gjeng. Håndtrykk, vinåpnere, ølkorker. Det blir fullt i sofaen, du presser deg ned ved siden av meg likevel. Lårene våre er så uanstrengt tette at det kjennes ut som at vi er barndomsvenner eller søsken, ikke to som nettopp har møtt hverandre.

Det romsteres inne på et av soverommene, de nye gjestene farer inn og ut. Det er nesten bare oss igjen på stua, jeg skjønner ikke hva som skjer der inne.

«Kom,» sier du og tar meg med. Kaster de andre ut av rommet. Vi setter oss på gulvet, du tar fram bankkortet ditt og en liten pose. Det høres prat, latter og klirring i glass gjennom dørgløtta.

«Hvor gammel er du?» spør du og nøler. Jeg løfter blikket uskyldig fra det hvite pulveret på hjørnet av bankkortet.

«Tjueto,» svarer jeg.

«Ahh,» sier du ergerlig, samtidig som du lar meg sniffe rent kortet. «Jeg korrupperer deg.»

Etterpå gir du meg et moderlig klapp på låret. Vi går ut på stua igjen, munnen min er nummen. Du ser at jeg pirker borti tannkjøttet, smiler til meg. «Det skjer,» sier du.

En av vennene dine forteller at han nettopp har hatt utstillingsåpning på MoMA. Han er mer opptatt av å fortelle om en opplevelse han hadde på DMT. Øynene hans er vidåpne. Noen av de andre blåser opp ballonger med lattergass. Klokken nærmer seg to. Du skal presentere en skisse i morgen tidlig, jeg skal reise hjem. Begge skal tidlig opp.

«Du kan sove her hvis du vil,» sier du. Det gir mening, jeg takker ja. «Vi kan legge oss oppe, der er det stillere.» Du reiser deg.

Jeg klarer ikke å slutte å snakke med de andre. En av jentene er svensk, vi har felles kjente på akademiet i Stockholm. Du tar noen patroner og ballonger, vifter med dem for å lokke meg med. Jeg følger etter deg opp trappa. Gangen er stille, bråket ligger igjen som bomull i ørene. Vi er alene igjen, og lys våkne. Vi røyker sigaretter ut vinduet, finner fram potetgullposen, tar den med oss på senga og ler av at det bare smaker bacon, tar grimasebilder med et polaroidkamera, sniffer mer pulver fra bankkortet ditt, du finner fram to pysjamaser og blåser opp ballongene med lattergass. Vi setter ballongene til munnen og puster inn, ut, inn, ut. Det smeller taktfast i ørene. Svartner for øynene og smeller fortere i takt med mørket. Jeg hører ingenting. Trenger oksygen, slipper ballongen. Med et siste smell mister jeg hukommelsen i noen sekunder. Kommer tilbake

og vet ikke hvor jeg er, snakker et annet språk. Du ler av meg. Vi fortsetter å prate. Jeg er helt åpen. Forteller at jeg aldri har hatt en orgasme. Du blåser opp en ballong til, sier det må til for å bearbeide sjokket. Vi puster lenger denne gangen, det smeller høyere. Vi blir liggende og brøle etterpå. Så har vi ikke flere patroner, sniffer litt mer fra bankkortet. Legger oss tilbake på senga, burde prøve å sove.

«Vennen min lurte på hvor store brystvorter jeg hadde i går,» sier jeg.

«Hvor store er de da?» spør du. Jeg ser på deg.

«Vet ikke,» svarer jeg. «Gjennomsnittlige?»

«Få se,» sier du og drar opp t-skjorta mi.

«Ser du?» sier jeg. «Ganske vanlige.»

«Greie, de,» sier du og tar ned t-skjorta igjen.

Jeg snakker videre. Du ligger stille og hører på at det renner ut av meg om sex, om venner, om jomfrudommen min, at han som tok den var fra Argentina.

«Han kysset helt vilt godt,» sier jeg til taket. Du fniser, legger deg over på siden og ser på meg.

«Jeg vil kysse deg,» sier du. Jeg ler, snur meg mot deg. Du smiler ikke.

«Okei,» sier jeg. Du kysser meg, kort, legger deg ned igjen. Jeg fniser, snakker videre. Du setter deg opp på en albue, legger en hånd rundt kinnet mitt mens jeg prater, kysser meg igjen. Nå kysser jeg deg tilbake. Du presser skrittet mot hofta mi og legger det ene beinet over mitt.

«Vil du dette?» sier jeg.

«Mhm,» svarer du idet du tar av meg t-skjorta og kysser

brystene mine.

Ett minutt senere er vi nakne. Ti minutter senere vil jeg aldri ta klærne på igjen.

Det er første gang jeg tar på noen uten blygsel, første gang jeg føler meg mer komfortabel naken med noen enn når jeg er alene, første gang jeg ser noen i øynene mens de er inni meg. Du ligger og stryker håret mitt etterpå, jeg skjelver litt under dyna. Jeg ser på deg, prøver å memorere ansiktstrekkene dine, den gråblå øyefargen i utkanten av de store pupillene. Handa di er varm, gir meg nesten lyst til å si jeg elsker deg, men jeg får meg ikke til å bryte stillheten. Det begynner å lysne utenfor. Byen er helt stille, den også.

Så går alarmen din, skriker om morgen, møter, reiser.

«Kom, så tar vi en dusj,» sier du og kysser meg ut av mageknipen.

«Det har jeg aldri gjort med noen,» sier jeg.

«Da skal vi i hvert fall gjøre det,» sier du.

Vi går på badet, opp i badekaret, såper hverandre inn, vasker hverandres hår. Fortsatt våte går vi inn på rommet ditt, du snur deg og legger armene rundt meg. Jeg kjenner hele kroppen din mot min, du holder meg lenge, vi drypper ned på parketten.

«Jeg må se deg igjen,» sier du.

Telefonen din ringer, taxien er her. Vi må ut. Jeg følger etter deg ned inngangstrappen, ser oss utenfra idet du åpner bildøra. Motvilje i to ulike former, den ene tapper, den andre ulykkelig. Jeg er din.

2015

Det regner på pubvinduene, gjør neonskiltet med SOHO SEX SHOP utenfor utydelig. Jeg har brukt tre kvarter på å drikke opp ølen min, du er her fremdeles ikke. Jeg tar opp telefonen.

«Hvor er du?» sier jeg. Du snøvler noe uforståelig til svar.

«Anne, går det bra? Hvor er du?» spør jeg igjen.

«Hjemme,» sukker du.

«Skal jeg komme dit?» spør jeg.

«Vet ikke,» sier du. Mumler noe uforståelig igjen. Så: «Ja, kanskje.»

Jeg praier en taxi. Det er tydelig at det er lørdag kveld da vi kjører gjennom byen, rester av karneval, fulle folk overalt. Jeg betaler taxisjåføren, går langs fortauet, alle de hvite husene er like. Jeg ringer deg.

«Hvilket husnummer er det igjen?» spør jeg.

«Tjueseks,» sier du. Du snøvler ikke like mye nå. «Tror jeg hører deg.»

Inngangsdøra til huset jeg nettopp har passert åpnes, du lener deg tungt mot dørkarmen med en sneip i handa. Det er inntørket rødvin søl nedover skjortebrystet ditt, det høye livet på dressbuksa henger for langt ned.

«Går det bra?» spør jeg. Du svarer ikke, bare går inn. Jeg følger etter, du stiller deg ved kjøkkenøya, jeg stiller meg på den andre siden av den. Vet ikke helt hva jeg skal si, spør igjen om du har det bra.

«Amanda prøvde å få en restraining order på meg,» sier du.

«Kjæresten din?» sier jeg. «Hva har du gjort for å

framprovosere det?»

«Ekskjæreste,» sier du. «Jeg gjorde ingenting.» Du finner fram en pose med piller i forskjellige farger. «Kontaktet moren hennes.» Jeg sukker, sier ikke noe.

Du åpner posen, byr meg på en pille.

«Hva er det?» spør jeg.

«Litt forskjellig,» sier du. «Jeg vet ikke.»

Jeg rynker panna, sier jeg må tenke på det, går på do. Badet er skittent, lukter urin og mugg. Jeg unngår å sette meg på doringen, setter meg istedet halvveis på huk. Badekaret har en mørk rand rundt kanten. Hver dusj jeg tok i et nesten et helt år etterpå sendte meg tilbake hit. Nå klarer jeg knapt å gjenskape ekkoet av minnene.

Du står fortsatt ved kjøkkenøya da jeg kommer ut, svaier fram og tilbake, ser på telefonen og fikler med små plastposer som ligger strødd utover benken.

«Hva har du gjort i dag?» spør du.

«Pakket det siste flyttelasset,» sier jeg. «Vært på karnevalet en tur etter det.»

«Hvordan var det?»

«Fint,» svarer jeg. Skal til å si noe mer, men du hører ikke etter, begynner istedet å lete etter noe. Leter mer og mer febrilsk. Jeg spør etter hva. Pipa mi, sier du. Om jeg har sett den?

«Nei,» sier jeg.

«Jeg hadde den nettopp,» sier du.

Du leter videre. Roter i skuffer, bak morteren på kjøkkenbenken, under kvitteringer, i bukselommer, jakker, skap med

verktøy. Begynner å rote i søpla, bak sofaen, i potteplanter, sko. Jeg går til sofaen, vender solidarisk på et par puter. Til slutt tar du ned en boks med kreppapir fra bokhylla, tar ut en glasspipe fra den.

«Den er jo der?» sier jeg.

«Mmm det er en annen en, den funker ikke helt,» svarer du. Går likevel med den bort til kjøkkenet. Tar av en liten glasstrakt, prøvesuger, begynner å helle i kokain. Jeg innser hva du holder på med, løper bort til deg og skumper hendene dine. Du tar lighteren tilbake mot pipa, blunker sakte og prøver å fokusere for å tenne.

«Ikke gjør det der,» sier jeg, skumper deg igjen. Du tenner. Jeg skumper.

«Jeg er lei av å skubbe ting opp i nesa mi,» sier du.

«Men du trenger vel ikke gjøre deg selv til crackhode av den grunn?» sier jeg.

«Det er ikke crack,» sier du. «Bare kokain.»

Jeg innser at jeg ikke vet forskjellen på de to, du får inn et drag mens jeg tviler. Neste gang du prøver å tenne blåser jeg ut flammen på lighteren.

«Slutt,» sier du svakt og prøver å tenne igjen. Vi bryter nesten, jeg får tak i pipa og tar ut den øverste biten med kokainet i.

«Du den der er skikkelig dyr altså, du kan ikke ta den!» sier du idet jeg løper mot soverommet. Smetter inn og gjemmer den oppå en guidebok om India. Jeg løper ut av rommet igjen, du står på samme sted og spør hvor den er.

«Jeg vet ikke,» sier jeg.

«Årh,» sier du, forarget. «Den må ikke bli ødelagt, den er skikkelig dyr!» Jeg sier ikke noe. «Hvor er den?»

«Jeg vet ikke,» svarer jeg. «Jeg synes ikke du skal bruke den.»

«Nei?» sier du.

«Skal vi ikke ta oss en ballong i stedet?» spør jeg.

«Jo vi tar en ballong,» svarer du. «Hvor er pipa da?»

Jeg setter meg ned alene i sofaen med ballongen. Du blir stående i kjøkkenkroken og ta gassen rett fra beholderen. Den korte rusen får meg til å glemme hvor vi er. Da jeg kommer til meg selv er jeg i bedre humør, går opp til deg og nyper deg i siden, sier du burde prøve å slutte å ødelegge hjernen din sånn hele tiden. Du sier ikke noe, tar tak i plata med valium som ligger på benken. Tar en ut av brettet og ser deg om etter noe å svelge den med. Åpner et skap og tar ut en flaske gin.

«Gir ikke det helt motsatt effekt?» spør jeg.

«Det er bare godt,» sier du og skrur av korken. Jeg prøver å ta flasken ut av hendene dine, har ikke nok viljestyrke igjen til å stoppe deg og du tar en stor slurk før jeg får det til.

«Tror du det hjelper å drukne deg sånn?» spør jeg.

«Med gin?»

«Med alt.»

«Akkurat nå,» svarer du.

Etter noen timer gir jeg opp. Du kommer og setter deg tungt ned ved siden av meg i sofaen. Lener deg på lårene, henger med hodet, puster tungt.

«Anne,» sier jeg. Du reagerer ikke.

«Er det noe jeg kan gjøre for deg?» spør jeg.

«Jeg vet ikke,» sier du.

«Hjelper det noe at jeg er her?»

«Jeg vet ikke. Ja, kanskje litt.»

«Vil du at jeg skal ringe til noen andre?»

«Nei,» svarer du.

«Vil du dø?»

«Nei!»

«God start.»

«Jeg vil aldri dø, jeg vil leve,» sier du, så teatralisk at jeg må konsentrere meg for å ikke smile.

«Hvis du fortsetter sånn her kan det drepe deg til slutt,» sier jeg.

«Tror du?» spør du, men venter ikke på svar: «Nei, det kan det ikke. Jeg vil bare være fucked.» Så skifter du brått. «Hvor er telefonen din?»

Du tar den og prøver å ringe. Et nummer. Et nummer til. Ikke noe svar. Du sukker og går til kjøkkenbenken, tar en pille.

Klokka er fire, TV'en surrer, jeg ligger på sofaen nå, du sitter på kanten med ryggen mot magen og lårene mine. Det er det nærmeste vi har vært hele kvelden. Du spør om jeg er glad for at jeg skal flytte hjem.

«Ja, veldig,» sier jeg. «Lettet.»

«Hvorfor flyttet du hjem igjen?» spør du. Fordi jeg forstod at du ikke ville ha meg.

«Det var for dyrt å studere her, pappa hadde ikke råd,» sier

jeg.

«Hva betalte han?»

«17000 pund i året.»

«Ja, det er dyrt,» sier du. «Hvorfor flyttet du hit, egentlig?»

Hjertet mitt hopper over et slag, dette har du aldri spurt meg om. Og jeg har aldri turt å si det. Fordi jeg trodde du ville ha meg.

«Jeg kom inn på Kunstakademiet, hadde lyst til å studere utenlands,» svarer jeg. Du får en melding. Reiser deg fra sofaen, begynner å skrive et svar. Jeg blir sliten.

«Jeg trenger å sove,» sier jeg. «Kan jeg sove her?»

«Ja,» sier du.

«Har du en pysj?» spør jeg.

«Ja,» sier du, går ut på soverommet og finner den fram.

Du blir stående i rommet mens jeg skifter. Jeg kjenner blikket ditt idet jeg kommer til BH'en. Jeg tar den fort av, slenger på t-skjorta. Vi ser ikke på hverandre, sier ikke noe, jeg kryper opp i senga. Du ordner med en lader, vann, skrur ned lyset.

«Sov du,» sier du, og går ut på stua. Jeg døser litt. Hører deg snakke i telefonen, du skyper de vennene du kan få tak i. Stemmen din lysner, du ler og snakker om vanlige ting. Etter en times tid hører jeg deg åpne døra til soverommet. Jeg snur meg og ser på deg.

«Du har ikke sovet i det hele tatt, du,» sier du.

«Nei, jeg kan ikke,» sier jeg. «Du gir meg ondt i magen.»

«Jeg gir deg ondt i magen?» sier du, hardt.

«Du er så ødelagt.» Du blir mykere i blikket. «Jeg trodde jeg kunne hjelpe deg.»

«Jeg vil ikke hjelpes,» sier du. «Det er ikke meningen å

skremme deg.»

«Jeg skulle sikkert ikke kommet i det hele tatt,» sier jeg.

«Nei, du skulle kanskje ikke det,» sier du. Mageknipen blir til en knyttneve.

Til slutt sovner jeg. Våkner i halv åtte-tiden og lister meg ut på stua. Sofaen er slått ut, du ligger tett med en lyshåret jente under ei dyne uten trekk. Kjøkkenet er fullt av tomme, oppklipte plastposer og det er vanddammer rundt omkring på gulvet. Jeg går tilbake på rommet, kler på meg mens jeg vurderer om jeg skal vekke dere eller bli her til dere våkner. Blir stående og se ut gjennom trepersiennene, på hagen som det en gang hadde stått en trampoline i. Jeg stod her og så på den den første morgenen vi var sammen, spurte om det var deres.

«Nei,» sa du. «Men vi hopper på den noen ganger likevel.»

Jeg plukker opp sakene mine. Tar på meg sokkene, legger mobilen i veska. Og går.

LUDWIG LANDSTRÖM: UR TVILLINGRÖSTER

Ingen har sagt det. → Rösten var människans första blomma.

∖ Öga är en öppning. e

→ Öga är en öppning i dig (... där allt tar sig in).

∖ Solen delar sig e

→ i sin rymd / sina rymder / e

→ i sin röda / e

→ i sken / i mitten / mitt i / mitt i rummet / e

→ i det / i det mörka / e

→ det svarta [...]

∖ Solljus A-D och G-I träffar dina händer e

→ dina händer i simultant supination.

∕ Handen öppnar ett öga. e

→ Det hinsides öppnar sitt. e

→ Det Andliga öppnar sitt. e

→ Det Andliga öppnar sitt ljus. e

† Det hinsides öppnar ett öga e

→ och låter sig beskrivas av det öppna och det öppnade.

∖ Det hinsides uppenbarar sig som skog – och natt. e

→ Vattnet uppenbarar sig som vatten (... som ett annat vatten).

∖ Det blå letar sig utanför himlens gränser och färgar av sig på rymden.

∖ Du är allt du någonsin varit – i upplösning. e

→ Jag är hinsides – e

→ med huvudet i en skanner.

∖ ... hinsidesblå (... upplösning).

∖ ... röd och röd e

→ med handen i en skanner.

∖ Jag har drömt – med huvudet i en skanner – e

→ ringröstad (rösten har al. tar formen av en ring) → Rösten tar en form.

∖ Och blomman växte – i en ökländ jord.

∖ Det är e

→ ett barn i olika åldrar e

→ med alla sina huvuden i en skanner. e

† Atomer från din barndom återuppträder som horisont på din dödsdag.

∕ Universum uppenbarar alla sina ljus på samma gång. e

→ Det sker plötsligt, men universum har väntat länge. e

→ Det är ett ljus så starkt att det upphäver horisonten, e

→ men jag har inga ögon kvar. e

Jag har inga ögon kvar.

↘ Jag vill så gärna se dig, men jag har ingenting kvar att se dig med.

↘ Ingenting som är i morgon är längre kvar.

↘ Index över röstens »inte», e

→ index ö. Ögon i solen, e

→ index ö. språkvävnad...

↘ Din språkvävnad har fastnat i min minnesvävnad.

↑ Jag skulle byta den här stundens »inte» e

→ mot vilken annan stunds »inte» som helst.

↘ Din rösts ängel (... lyfter) (... ditt ljus) (... ur mitt ljus)

↘ vridningsceller

↘ förvridningsceller

↘ förvrängningsceller (främmande celler
som vrider/

förvrider/förvränger

omgivande celler i värdkroppen) (vrider/förvrider/

förvränger cellerna så att vävnad/

organ/

skelett ändrar form/

utseende)

↘ solen ändrar form e

→ ljuset ändrar form → ljuset ändrar celler

↘ Handskar e

→ med solceller e

→ på handakryggarna.

↘ Du öppnar dina händer – e

→ din hud är full av märken från solcellsimplantat.

✓ Rör mig med handen-händerna → lyft mig (... in i ljuset)

↑ Jag har inga ögon kvar. e

→ Jag kan inte längre se e

→ aprils g-krafter... e

→ aprils g-krafter i tusenskönan.

↘ ... en punkt där gravitationen upphäver rösterna.

↘ Gravitationen upphäver röstens blomma.

SHOSHA RAYMOND: ET STILLE TRAGIKOMISK TEATERSTYKKE

Scene 1:

En forfatter sidder alene på scenen ved et bord med en computer foran sig med ryggen til publikum. Ved siden af forfatteren er der en åben avis. På scenen er der endvidere et stort lærred, hvor der kan projiceres slideshows på, samt en yogamåtte og en brusekabine.

Fortæller siger:

Forfatteren er blevet tilbudt at komme med en idé til en politisk teaterforestilling. Forfatteren har fået at vide, at stykket må handle om alt. Forfatteren mistænker teateret for at have valgt hende, fordi forfatteren er kvinde og tilhører en etnisk minoritetsgruppe. Forfatteren tænker, at det må betyde, at det bedste ville være, hvis forfatteren kunne skrive et stykke der behandler tematikker omkring feminisme og racisme.

Forfatteren tænker, at det her er forfatterens store chance for at få indflydelse, så det er vigtigt at forfatteren finder det helt rette emne – den allervigtigste problematik at adressere. Forfatteren ser ti minutter af filmen *Dominion*, der handler om husdyrbrug i Australien. Der er for mange døde grisebaber på skærmen til at forfatteren kan se resten af dokumentaren. Der er grisebaber der bliver kvast under mødrenes kroppe. Grisemødre med liggesår og blodige numser. Skraldespande fyldt med døde grisebaber. Forfatteren kan ikke se videre, så forfatteren må finde sig en anden tematik til teaterforestillingen. *(Samtidig vises et slideshow på væggen bag forfatteren, der sidder ved sin computer. Her vises billeder fra dokumentaren*

”Dominion” meget hurtigt, så man knapt nok kan nå at se billederne, men stadig fornemme hvad der foregår på dem)

Forfatteren læser Weekendavisen fra ende til anden for at blive inspireret til temaer, hun kunne skrive om – alle 64 sider (*på slideshowet vises de 64 sider af weekendavisen lynhurtigt*).

Forfatteren gider ikke at skrive om Corona, så skulle det lige være, hvordan nogle politikere har brugt smittespredning som en måde at angribe bestemte befolkningsgrupper med anden etnisk herkomst end dansk. Noget der undrer forfatteren er fokuset på etnicitet i spørgsmålet om smittespredning. For forfatteren ville det være mere nærlæggende, at man så på socioøkonomiske omstændigheder, erhverv eller noget tredje. Forfatteren bliver trist over, at det lader til at folk er enige om, at etnicitet er en relevant og acceptabel faktor i forhold til at undersøge smittespredning. (*Her vises hurtigt en række billeder af ansigter med mundbind på. Ansigterne tilhører folk med forskellige etniciteter*)

Forfatteren er udmattet og overvældet af at have læst om alt det voldsomme der sker ude i verden, så forfatteren lægger avisen væk. Beslutter sig for at lave lidt yoga og tage et bad.

Scene 2:

Forfatteren rejser sig fra skrivebordet. Tager sit tøj af, for så at tage joggingbukser og T-shirt på. Forfatteren går i gang med at lave lidt yoga. Der bliver sat noget rolig vandfaldsagtig yoga musik på, og en meditationsstemme begynder at tale.

Meditationsstemme siger:

Find en god siddestilling med rank rygsøjle.

Gerne på en fast pude eller en stol.

Slap af i musklerne i ansigtet.

Tillad at du slapper af i hele kroppen.

Lad tankerne passere som skyer på himlen.

Som bølger der ruller ind på stranden.

Uden at forsøge at forhindre eller ville lave om på noget.

(samtidig kører et slideshow med skiftevis billeder af skyer på himlen og døde dyr og bølger på havet og folk med mundbind på på lærredet bag hende.)

Fortæller siger:

Forfatteren har svært ved at koncentrere sig om øvelserne og giver til sidst op. Forfatteren har ellers lovet sig selv at lave øvelserne hver dag. Yogamåttten ligger da også klar på gulvet til at minde hende om det. I en periode havde hun endda en alarm på sin mobiltelefon, der huskede hende på at hun skulle lave øvelserne. Men hun har slået den fra, fordi den altid forstyrrede hende midt i noget.

Forfatteren tænker at det kunne være fint at blive inspireret af en podcast, så forfatteren finder en podcast som forfatteren længe har tænkt på at høre, for at se om der skulle være noget her.

Forfatteren tager tøjet af og går ind i badet.

Fortæller siger:

Podcasten handler om uddøde eller uddøende dyrearter. I podcasten nævnes blandt andet Golfmarsvin, Beiji River delfinen, *Atelopus palmatus* frøen, Mhorr Gazellen og Brune maki lemurer. (*Disse dyr vises på slideshowet i hurtig rækkefølge*). Det går op for forfatteren at der er langt flere dyr der er uddøde eller uddøende end dem der nævnes i podcasten. (*Her vises en masse flere dyr på slide showet*). Forfatteren tænker at forfatteren kunne lave et helt stykke dedikeret til de uddøde og uddøende dyrearter, hvor en person stillede sig midt på scenen og læste navnene på de uddøde og uddøende dyrearter højt. Det går op for forfatteren, at det ville blive et alt for langt stykke, og at det ikke ville gå, ikke at nævne dem alle, for forfatteren ville føle det som en for stor magt at skulle være den der udvalgte, hvilke dyr der blev nævnt og hvilke der ikke gjorde.

Forfatteren barberer ben.

Fortæller siger:

Forfatteren tænker lidt på, at forfatteren også lige skal have gjort op med sig selv, hvad forfatteren mener omkring det med hårvæksten i forhold til feminisme. Forfatteren vil gerne vise at forfatteren ikke synes at kvinder skal barbere ben, nu hvor mænd ikke barberer ben. Men forfatteren er på den anden side også lidt træt af at kroppen skal repræsentere en bestemt politisk holdning. Desuden synes forfatterens bolleven at forfatteren er lækrere med barberede ben, men bollevenen er også helt okay med kvinder med hår på benene, og hvis det er vigtigt for forfatteren at have hår på benene, så synes bollevenen bestemt at forfatteren skal have hår på benene. Men forfatteren ved, at forfatteren ville have længere og kraftigere hår på benene end bollevenen, fordi forfatteren har mørkere og kraftigere hår, og forfatteren er lidt i tvivl om bollevenen kan forestille sig, hvor meget hår på benene, hår på benene ville betyde. Forfatteren tænker lidt på at skrive et teaterstykke om hårvækst og feminisme, men forfatteren bliver udmattet ved tanken om, at hun derefter vil føle at hun er nødt til at være konsekvent med graden af behåring på sin krop, fordi hun ellers kan fremstå dobbeltmoralisk eller inkonsekvent.

Forfatteren går ud af badet og vikler et håndklæde om livet og sætter sig ved skrivebordet.

Fortæller siger:

Forfatteren skimmer et af de manuskripter forfatteren arbejder

på for tiden, for at se om der er noget at hente der. Der er en tekst om skovbrande, om hvordan klimaforandringerne har fået temperaturen på kloden til at stige, så der nu er større risiko for skovbrande end førhen. Det er ikke sådan at skovbrandene skyldes klimaforandringerne, men vilkårene for skovbrande er blevet bedre, og sådan forholder det sig med mange af de naturkatastrofer der finder sted rundt om i verden. Menneskeheden skaber de bedste vilkår for destruktion. Forfatteren overvejer, hvordan forfatteren kunne skrive dette om til et teaterstykke, men der er ingen scene eller narrativ. Og forfatteren ved godt, at det er bedre med en fortælling med et tydeligt plot. Desuden forestiller forfatteren sig, at det vil være svært at imitere en skovbrand på en scene og hvem gider tage til en forestilling, hvor de får forklaret klimaforandringernes betydning for skovbrandende, hvis det var det folk ville have kunne de jo bare selv google det eller tage til et foredrag om det. *(Her afspilles høje knitrende lyde, som af en skovbrand, mens der vises brandende træer på slideshow)*

Forfatteren får en uimodståelig trang til at se Bagedysten, for at blive i bedre humør. *(På slideshowet vises et kort klip fra bagedysten)*

Forfatteren får lyst til snacks, så forfatteren beslutter sig for at gå i supermarkedet.

Scene 3

Forfatteren er i et supermarked.

Fortæller siger:

Forfatteren skynder sig væk fra afdelingen med kød, fordi forfatteren stadig kan se grisebørn og grisemødre for sit indre blik. Forfatteren har det i det hele taget lidt ængsteligt. Forfatteren får et angstanfald foran kiksene, fordi forfatterens hoved er fyldt med døde grisebabyer og skovbrande og racisme mod befolkningsgrupper med anden etnisk herkomst end dansk og uddøde og uddøende dyrearter. Det er vigtigt for forfatteren at lade som ingenting når forfatteren får et angstanfald. Forfatteren tænker, at det er bedst hvis der ikke er nogen der opdager det.

Forfatteren står lidt mellem rækkerne med kiks og koncentrerer sig om sin vejtrækning. Forfatteren skubber sit mundbind ned om halsen, for bedre at kunne få vejret.

Kunde i Netto:

Vil du være venlig at tage mundbindet på. Du udsætter os andre for fare.

Forfatteren nikker undskyldende, og skynder sig at tage mundbindet op for munden.

Kunde i Netto mumler:

Det er fandme typisk.

Fortæller siger:

Forfatteren overvejer, at spørge hvad det er der gør det typisk, om det har noget med forfatterens ikke-etnisk danske udseende at gøre, hvad det så end betyder. Men forfatteren føler, at forfatteren måske bare er paranoid, så forfatteren siger ikke noget. Desuden er forfatteren bange for at få endnu et angstanfald.

Scene 4:

Forfatteren er hjemme igen.

Fortæller siger:

Forfatteren har fået en sms fra en veninde. Veninden skriver at hendes far er gået ned med stress. Veninden har en multihandikappet søster der længe har boet på et bosted, der har været så dårligt for søsteren, at søsteren er blevet selvskadende. Det går op for forfatteren, at der her er en virkelig vigtig historie. Forfatterens venindes far har klaget til bostedet og kommunen, men det er endt med at bostedet har forsøgt at tage værgemålet fra forfatterens venindes far. Forfatteren overvejer, hvordan man skulle lave dette om til en teaterforestilling. Men det går op for forfatteren, at der nok ikke er nogen der vil se et stykke om vilkårene for multihandikappede med mindre de selv er i kontakt med nogen der er det. Det er for smalt til at særligt mange mennesker vil kunne identificere sig med emnet. Hvem gider høre endnu en historie om, hvordan der ikke tages hånd om de borgere i landet, der har allermest brug for det. *(Her vises slideshows med multihandikappede)*

Forfatteren beslutter sig så for at se Sofie Lindes tale til Zulu Comedy Gala 2020 *(her vises en fast forward af Sofie Lindes tale på lærredet)*. Forfatteren overvejer, om forfatteren skal lave et teaterstykke, hvor forfatteren fortæller om at være 16 år og få finger til en gymnasiefest og skynde sig væk fra festen, fordi forfatteren ikke havde lyst til at få finger. Men forfatteren kan

ikke huske om forfatteren sagde ”nej”, så forfatteren tænker at andre nok vil tænke at forfatteren overreagerer, hvis forfatteren kalder det et overgreb. Så forfatteren dropper det.

Der ringes op på Zoom på forfatterens computer.

Fortæller siger:

Forfatteren har en psykologtid, som forfatteren havde glemt. Forfatteren tænker, at det var heldigt at forfatteren sad ved computeren ellers havde forfatteren spildt 1100 kroner.

Psykologen siger:

Hej Nana, kan du høre mig?

Fortæller siger:

Forfatteren har valgt at kalde sig for Nana i dette stykke, fordi det er det forfatteren gerne ville have heddet, da forfatteren var barn, fordi forfatterens navn ikke lyder særligt dansk, og forfatteren var træt af at skulle forklare, hvorfor forfatterens hår er stort og mørkt og navnet og kroppen ser ud som den gør.

Forfatter/Nana siger:

Ja, jeg hører dig fint.

Psykologen siger:

Hvordan går det i dag, Nana?

Nana siger:

Jeg fik et angstanfald i Netto.

Psykologen siger:

Puha.

Nana siger:

Jeg tror det skyldes at jeg hele dagen har læst om al det frygtelige der sker i verden, fordi jeg skal skrive et teaterstykke, hvor jeg må udvælge en enkelt historie, som jeg mener fortjener at blive fortalt, altså den allervigtigste historie, men der er alt for meget grumt i verden, og det er for meget magt at skulle være den der vælger, hvad der skal fremhæves og dermed også, hvad der ikke skal fremhæves.

Psykologen siger:

Det lyder hårdt. Men Nana, jeg tænker, at du skal forsøge ikke at tage hele verdens smerte på dine skuldre.

Nana siger:

Okay.

Psykologen siger:

Vil du måske fortælle lidt om, hvad der konkret bekymrer dig?

Nana siger:

Ja. Jeg bekymrer mig for de døde grisebabyer og deres mødre,

for hvordan folk under dække af Corona kan fremføre deres racistiske holdninger, for uddøde og uddøende dyrearter, for klimaforandringer og skovbrande, for kropsbehåring og feminisme, for multihandikappedes forhold i Danmark og for hvordan vi snakker om overgreb i Danmark.

Psykologen siger:

Okay, ja, det var ikke så lidt. Det kan jeg godt forstå kan føles overvældende for dig, Nana. Okay, det jeg tænker, Nana, det er at vi sammen skal finde frem til nogle strategier, der gør at du kan lægge verdens tilstand fra dig.

Nana siger:

Men hvad hvis alle gør det?

Personer berørt af rettigheder

ET INDBLIK

Grænse- og kyst
støtter
forvaltningen ydre grænser
bekæmpelsen

ydre grænser deler

uden for

berørt

grænse- og kyst

både, fly

oplever

deres ydre grænser

ANSVAR

INDSÆTTELSE

fartøjer, fly
i områder ved de ydre grænser
yderligere

redning

et billede af mønstre

ved de ydre grænser

deler sin fremtid

Alle

ydre grænser

og andre

de ydre grænser, herunder
forbindelse et samlet billede hjælpe

Både og fly deler også
forurening og overholdelse

indsamles
nationale europæiske menneskehandel

vigtigere forbindelse med personer
har ret til at forblive i EU, deres hjemlande
hjælper med at
finansiere på eget initiativ.

EKSTERNE FORBINDELSER Samarbejde
integreret strategiske prioriteter sikre

den udvikler et netværk
i lande uden for
migranter
indsætter også forbindelsesofficerer
i lande udenfor berørt

HURTIG hurtigt
grænse- og kyst står over for
deres ydre grænser skal stille
til rådighed

sammen at
den nye teknologi

udvikler fælles

grænse- og kyst harmonisere

sikre rejsende
ydre grænser

FÆLLES
Fælles mest synlige
flere hundrede grænse- og
kyst både, biler, fly

grænser ydre

og i internationale for øjeblikket

til at håndtere

til søs i Middelhavsområdet
Italien, Grækenland og Spanien

bidrager
til at bekæmpe forskellige former
til søs yderligere
ulovligt
samarbejde

den indre de ydre
grænser sikkerheds nationale

de ydre grænser udenlandske

været
 søs til støtte
 de operative planer
 respekten
 deltager
 beskyttelse

fastsat
 den europæiske grænse- og kyst
 teknisk og operativ
 der kan opstå i forbindelse

redning
 beskyttelsen
 kernen i alle
 adgang
 forbindelse

tilknytning
 har altid
 til
 specifikt
 til søs

rettigheder er integreret i alle operative planer. uafhæn-
 gigt ansvarlig
 forum om grundlæggende rettigheder
 internationale
 personer berørt af

omfatter
 strukturer
 muligt

rettigheder

LASSE RAAGAARD JØNSSON: HERFRA

Mulden i poserne på altanen.
Solen i skygger ned af lejlighedernes facader.
Hun læner albuerne mod altanens rækværk,
hendes mund bevæger sig,
taler hun sig til stede
i lyset, det reinkarnerede.
”Aah naarh det eller ja der er jo flere end når vi ikke - - ”.
Hun ser ikke længere.
Eller hun ser, men det er ikke længere muligt for hende
at skelne genstande, farver,
især rød, sprænger sig frem forbi hende.
Nogen kunne tro hun vendte sin tale ud
mod nogen, noget
tydeligt daler gennem luften, basker

*

Klirren af nøgler. Skurren fra havet
i fjernsynet, nogen taler
gennem væggen
og herfra hvor han sidder, i sofaen,
er kun vokalerne til at høre, små
udbrud og på tværs
af det hele
noget ubeskriveligt, som
er svært at skelne fra den tone
fjernsynet plejer at udsende

når han skifter kanal.
Store mængder fugle på afstand,
fornemmer Erik
noget af sig selv fjerne sig,
blive utilgængeligt med dem, hurtigere end

*

”Jeg synes i taler lige lovlig meget om, at jeg bliver lam,
altså, jeg får det dårligt af det ord, lam, som om, at løbet det bare er
kørt,
og jeg bare kan sidde her og vente.”

”Det er iorden, Erik,
men vi siger nu paralyseret, ikke lam, jo”

Erik kan nu, efter nogle måneder, slappe af i musklerne
i mens han bliver liftet op fra sengen efter sin lur
og placeret i kørestolen.

”så, var Erik.”

Han synger ”aahm aahm aahm” dybt fra sig selv,
for at mærke vibrationerne i brystet, halsen,
og det nager ham
hvordan potteplanterne må være ’grøntsager’

i det vindstille, uden svampe
og uden artsfæller at tale med. Kun solen, derude
på parkeringspladsen
trækker de smukke ældre
deres motorcykler ud af garagerne.

Selv når Erik er død, vil der, tænker han, være øjeblikke
hvor han, hvis han var i live,
ville kunne sige ”der er jeg”
eller ”dét der, må alligevel godt nok være mig”

hans datter, Anna, når hun siger ”hej”
og trækker endelsen til et lyst ”ii”

og i Annas lejlighed, hvor han plejede at bo. Lyset
over den modsatte tagryg
ind på væggen. Anna må mærke ham der,
i et glimt i hvert fald,
mens hun sidder ved spisebordet,
hvor han jo også.. ja, er
ind i mellem,

og hun rejser sig. går ud af stuen

Anna og Alex går op ad bakken, tror ikke længere at de når det, inden solen går ned. Forbi fårene. De store træer på toppen af skrænten, som de skal forbi, eller rundt om, for at se mod vest, hvor solen. En af dem mæher til et får, der fjerner sig når de kommer for tæt på. ”Jeg tror, at jeg var et dyr i mit forrige liv”, ”hvilket?”, ”hmm..”. De går rundt langs skovbrynet, hvor bregner er blevet fræset af en stor maskine. Da de når en skrænt hvor de kan se, er solen gået ned bag det bakkede landskab. En kirke og vejen nedenfor, som skærer gennem dalen. Det suger, runger op, når en bil passerer. De har sex, stående, i skovbrynet. Støtter sig til et kroget træ, der deler sig i to over jorden, begge vender de ud, trykker sig mod hinanden. I stød. Griber om stammerne. Kommer de. Mellem træerne virker det allerede mørkt, og de slipper barken, hinanden. Eller, de holder kort om hinanden inden de trækker bukserne op. I den hule fornemmelse af biler, der passerer. I en fornemmelse hægtet på en anden, hægtet på en tredje, tænker en af dem på vej hjem i bilen. Det mørkner over marken. En rovfugl dykker mod noget, der ikke er til at se. Derfra hvor de

HELENE TORVUND: UDEN TITEL

Du våkner av at Steva roper i søvne, de lukkede øynene ligner en borg, bygget for en befolkning som hamrer på murene fra innsiden, du kan se bevegelser der inne. Men hvilken av dem er Steva? Du river i øyenlokkene og prøver å finne ham, drar i den klamme huden og stikker fingrene inn glipene, til du våkner enda en gang. Steva sover stille ved siden av deg, utenfor blåser det. Du står opp, går ut i kjøkkenet og henter et glass vann, tenker på vannet som renner inn i deg, kjøttet og varmen, den spiselige kroppen.

Vinden velter hagestoler og poser med pantegods. En ølboks faller ut, triller frem og tilbake på verandaen; skrangler som en bjellesau for sin grønne flokk av tomrom, de leter etter noe de kan slutte seg om. Fra mørket i hagen og det dypere mørket i seg selv, stirrer de inn på kjøkkenet ditt, hvor lampen lyser over deg som om du var et midtpunkt.

*

Den urolige søvnen: Du er inne i fellen, du skriker til fellen, roper at fellen skal slippe. Fellen kan ikke ditt språk. Men knoklene dine kan fellens språk.

Den urolige oppvåkningen: Fellen har ikke språk. Knoklene tar feil. De ligner fellen, men er ikke en felle.

*

Du slår øynene opp uten å røre ved tankene. Følelsene minner om

regnet som trommer mot taket; dråpe etter dråpe som skal sprekke og forsvinne. Du står opp av sengen, trekker rullegardinen opp. Hjertet ditt banker tålmodig mot dagen som krummer seg rundt det.

*

Det såkalte sjelens speil, et insekt som dirrer glinsende i midten, en kløe. Du har dager hvor du kjemper mot en impuls om å trykke øynene inn i skallen, inn i mørket.

*

I ferien reiser du alene til en by ved havet i landet hvor din mor ble født. I toget gjennom Europa glir menneskene sammen som regnvann i en bøtte, den gynger gjennom morgenen som fra en rad røde fingre.

*

Utenfor hotellet vokser det solsikker. Du husker noe din mor har fortalt deg, at hun som barn vandret inn i en solsikkeåker, helt usynlig utenfra mellom de store plantene. Etter en stund skjønnte hun at hun hadde gått seg bort der inne. Hun var sulten og redd, så hun gravde kjernene ut av blomstene, spiste dem mens hun gikk videre. Snart ble hun kvalm, forgiftet, kanskje, det svimlet for henne. Hun kastet opp i åkeren, omringet av gule øyne med store, mørke pupiller som presset seg ut av henne.

Steva ringer sent på kvelden, du har allerede lagt deg. Det er ingenting som blir enklere av avstand, det går timer før dere legger på. Uansett

hva dere sier opptrer samtalen som en urgammel skikkelse som ikke får sove, som aldri har holdt om en hånd. Det er umulig å forklare den hva savn er.

Du sovner, og bærer deg selv gjennom søvnen, slik skyggene bærer seg selv gjennom natten.

Du våkner lenge før det er morgen og hoster ut i mørket. I halvsøvne minner pusten deg om en spade som graver noe ut av kroppen.

*

Det som lengter har ingen ferdig kropp. En mage som rumler, men ingen munn. Hender som ikke kan lukke seg.

*

Du har funnet en kafé, fra verandaen har du utsikt mot havet. Du drikker en dårlig iskaffe, og så en til. Det er noe med fargene på veggene, gulvet, som minner deg om et maleri. Du kjenner det godt, men utelukkende fra et postkort som hang på kjellerdøren i farmorhuset da du vokste opp. Motivet var et landskap med fjell og ørken, og så et underlig vesen i forgrunnen, halvt menneske, halvt insekt. Etter farmors død fant du postkortet blant andre papirer i en skuff, men maleriet var abstrakt. Det var bare fordi du en gang så dem så klart, at du ennå skimtet noe som kunne være et landskap, kunne være en person.

Du går opp åsen til kirkegården som ligger på toppen. Den vesle kirken er låst, og gresset er uslått. Her er både gamle og nye graver, og graver som ennå ikke er tatt i bruk. Også de tomme gravene har gravstøtter, med bilder av ansikter, navn og fødselsår. Et tomt rom der dødsåret skal komme. Alt dirrer i heten, ansiktene på stenene stirrer alvorlig ned på byen.

Du kommer inn på hotellet, resepsjonens underlige blå lys omgir deg. Resepsjonisten hilser deg velkommen tilbake, ser granskende på deg og spør: Har du svømt? Du lukter vann.

*

Du er så oppsatt på å holde fluene på den ene siden av ruten, at når du kommer inn på hotellrommet og ser en av dem der, i ferd med å fly mot vinduet, er din første innskytelse å løpe for å lukke det, før den kommer seg ut.

*

Du står på hotellets takterrasse og ser ned. En måke flyr forbi, og når du ser den slik ovenfra, føles det underlig - forbudt eller drømmeaktig. Varmen er intens, du er lag på lag av solkrem og svette. Du setter deg, drikker et stort glass vann og venter på at det skal virke.

I det du reiser deg og støtter deg mot bordet, får du en flis. En beskjed

går fra fingeren og gjennom kroppen. Gjennom hele dagen, en stille sang i hånden.

*

På togstasjonen tørker du svetten med en serviett fra kaffekiosken, trekker kofferten etter deg. Toget skrenser inn på perrongen, det ligner en stor fot som diskret gnir noe inn i noe annet. Du kaster servietten i en søppeldunk, fluene som omgir den får det til å gå en trekning gjennom kroppen din. De ligner fellen, men er ikke en felle.

*

Du slår øynene opp uten å røre ved tankene. Følelsene minner om regnet som trommer mot taket; dråpe etter dråpe som skal sprekke og forsvinne. Du står opp av sengen, trekker rullegardinen opp. Hjertet ditt banker tålmodig mot dagen som krummer seg rundt det.

*

Det såkalte sjelens speil, et insekt som dirrer glinsende i midten, en kløe. Du har dager hvor du kjemper mot en impuls om å trykke øynene inn i skallen, inn i mørket.

Jeg er på kirkegården igen. Her er hvidt. Det er tidligt. Tågen lægger sig om træerne. Jeg har taget sæbevand med og begynder at vaske vores to gravsten rene. Malingen, stadig frisk, blander sig med sæben og giver stenene et rødt skær. Jeg samler en bunke småsten fra jorden i min hånd og lægger dem på gravstene. Jeg hvisker til Josef og Rose. Så går jeg hjem, mens tågen letter fra gravene. Slagteren er på vej til arbejde. Jeg vasker hoveddøren på vej ind. Far sover på sofaen med en strikhue over ansigtet. Mors næse løber inde fra soveværelset. Jeg går op på loftet, lægger mig i sengen og falder i søvn med spindelvæv over mine øjne. Jeg vågner til far der synger højt. Jeg har sovet i et par timer, drømmene har lagt små æg under håret i løbet af morgenen. Så hulker far. Synger. Inden længe græder han igen. Jeg går ned fra mit loft, efterlader det til rotterne og duerne. Mor sidder i vindueskarmen. Far har taget violinen frem. Mor råber noget til far, der spiller. Han hører hende ikke. Hun råber højere. Igen. Jeg går hen til far og holder om hans skuldre, forsøger at bringe ham til ro. Jeg kan mærke violinen vibrerer i mine hænder om ham. Han råber tilbage til mor, at hun er syg og at sygdommen, der er selvforskyldt, forhindrer hende i at elske ham, at sygdommen er en dræbende kulde der bebor hendes krop og langsomt fratager hende, og alle omkring hende, livet. Mor ser ud af vinduet. Jeg går hen for at trøste hende men hun fejer mine hænder væk med sine. Det er dig, der er den syge, og du er i færd med at forlade os, selvom du ikke vil indrømme det, råber mor. Har i spist morgenmad? Jeg koger nogle æg nu, siger jeg. Mine hænder ryster da jeg skal lægge æggene i vandet, ryster af violinen.

På gaden stinker der af hestenes afføring. Jeg går ikke i skole. Jeg går ind i købmanden og stjæler sæbe og sprit. Jeg ser en plakat formet som en stjerne på husmuren udenfor, og forsøger at skrabe den af. Det er for svært. Jeg hvisker til Josef og Rose. Så går jeg op på loftet. Jeg er gået i eksil oppe på loftet. Jeg kan fornemme faren, der langsomt er på vej. Jeg har mærket den længe. Den sniger sig ind mellem ruderne. Pludselig vil jeg finde far død under strikhuen. Mor faldet ud af vinduet. Hvad der sker med mig er svært at sige. Måske lykkes det mig at skjule mig for faren. Men det vil kræve, at jeg bor på loftet resten af livet. Der kan trænge små ødelæggelser op gennem revnerne i gulvet. Men Josef og Rose beskytter mig fra døden. Siden jeg var helt lille har jeg tænkt; jeg kan ikke forbandes, hvis jeg i forvejen er forbandet. Her er mørkt og øde udover rotterne og duerne og sengen og en bue og pil far gav mig da jeg havde fødselsdag. Her sker ikke noget, men jeg mærker djævelen i væggene, og jeg mærker menneskene. De trænger ind på kirkegården om natten og maler på gravstene. Jeg foretrækker at leve her oppe, næsten alene. Jeg går ned og ser til mine forældre hver morgen. Nogen gange har mor tabt et æg og så står hun og ser på det brede sig over gulvbrædderne indtil jeg kommer og tørrer det op. Jeg kan aldrig vide, hvor mange timer hun har stået der, når jeg kommer. Ellers går jeg sjældent ned i lejligheden. Kun torsdag aften, når far underviser Agnete i violin.

Her er meget stille på loftet. Der hænger flere plakater på gaden i dag. Far har brændt avisen. Det lugter af sværte i hele lejligheden. Mor har trukket gardinerne for i stuen, så der er mørkt som på loftet. De danser med hinanden, far og mor. De nynner en melodi

far har komponeret. De svinger ind i chanukahstagen så den vælter. Er i sultne, spørger jeg. De danser videre. Jeg går ud i køkkenet og koger æg. Da jeg kommer ind i stuen med æg og brød hænger mor i fars arme mens han hviskende råber af hende. Far ser mig stå med æggene og brødet. Han har et fåret udtryk i øjnene. Når jeg ser på fars hænder om mors nakke, tænker jeg, at de er skrøbelige og snart vil briste. De vil briste når faren er indtrængt. Så går far ud af stuen med sænket blik. Mor sætter sig i vindueskarmen. Jeg går hen til hende og beder hende åbne munden, så jeg kan fodre hende. Jeg brækker et stykke af brødet af og propper det ind mellem hendes læber. Tyg, siger jeg, og bevæger hendes kæbe op og ned med mine fingre.

Det er torsdag i dag. Jeg klæder mig fint på. I stuen er en rude knust. Der er nogen der råber nede på gaden. Mor og far sover i samme seng. Jeg går tidligt til kirkegården med sæbevandet. Igen er malingen frisk og rød. Efter jeg har vasket gravstenene, lægger jeg mig på Josefs grav så min krop flugter hans. Der stiger en varme op nede fra jorden. Jeg føler til sidst, der er ild i mig. Så sker det, at jeg mærker at sive ned gennem jorden. Noget rasler i mig, den fremmedes knogler. Det bliver mørkt og fugtigt som på loftet. Jeg vågner af violinspil. Det er far der spiller derhjemme. Snart kommer Agnete. Jeg løber hjem. Agnete står ved døren, da jeg er nået frem. Nu skal jeg låse dig ind, siger jeg. Hun har et meget genert ansigt, drenget og piget. Vi ser hinanden i øjnene. Har du fundet et sted at bo? spørger jeg. Nej, for tiden sover jeg nede i åen. Hun uddyber ikke, hvad hun mener. Far har fortalt, at hun aldrig siger noget når de øver. Han hører hende aldrig sige et ord. Men med mig taler hun. Hendes øjne er som et

lille barns. Hendes knogler må være tynde og små som katteknogler. Hun spørger, om jeg har læst den bog hun anbefalede, da vi går op af trapperne. Ja, den er alt for smuk. Jeg snubler over ordene. Jeg kan lide at tænke på dig ligge og læse den oppe på loftet, siger hun.

Agnete har i virkeligheden hverken en dreng eller en piges ansigt, men et genert ansigt. Hun ligner én der er både såret og modig. Hun vover at sige, at hun kan lide at tænke på mig ligge og læse bogen. Hun ligner én der gennem en mystisk oplevelse har transcenderet køn. Det tænker jeg, da jeg stirrer på hende og violinen fra sprækkerne i loftets gulv. Måske skete det nede i åen. Lyset ramte vandet på den måde det kan om foråret, og det glimtede! Det lignede ædelsten der glimtede i åen. Træerne svajede, åen flød, lyset glimtede. Lyset oplyste alt og trængte gennem hende, lyset voksede sig større og større og fyldte i sidste ende alting ud, hun blev til lys, han blev til hun, hun blev til lys, lys til vand, vand trængte ned i jorden, længere ned gennem lagene, forbi Josef og Rose, forbi mønter, potteskår, smykker, ned til kernen. Det måtte være sket, da hun lå i åen. Og på en måde måtte hun være blevet balsameret og stået uden for alder og alt andet. Fuldstændig hævet over alt dette er hun! Og hør nu, hvor hun spiller! Agnete spiller de døde frem! Mønterne rasler i takt. Skårene klinger mod hinanden. Vågn op Rose! Vågn, Josef! Det er Agnete med det blege ansigt, der stryger for jeres ører. Violinens strenge går i unison med mønterne og skårenes klingen. I samme øjeblik smadres en rude og giver soloen sit klimaks. Hør! Vågn! Agnete kan bringe døde til live gennem strenge. Nu stiger de op af deres grave for at vaske stenene rene. Vask, Josef, skrub med dine hænders kraft til stjernen er væk!

Der er blodige ord på stenen, Rose, vask den ren med milde hænder!
Agnete har hidkaldt jer, spil med hende! Brug frygt og skam som
streng, brug sorg som bue!

Agnete er taget hjem uden at sige et ord. Far har hjulpet mor med
aftensmaden. Han har slået hende med bonderoserne fra farmors
vase. Jeg gemte mig bag dørkammen. Mor råbte. Hun tog et lille
blomsterhoved og kastede efter ham. Det ramte blidt hans kind. Nu
ligger jeg på gulvet i stuen og spiller død. Vi ved godt, du ikke er
død, siger mor. Det nytter ikke, siger far. Hvad er nu alt dette postyr?
Siger mor, der har sat sig i vindueskarmen. Far ser ud af vinduet. Det
er dem, der hænger plakater op, skænder gravene og skaber debat i
avisen, siger far. Hvad skal vi gøre? Vi må da gøre noget, Theo! Mor
råber og græder en anelse. Jeg koncentrerer mig om ikke at trække
vejret. Rejs dig op, siger far. Rejs dig op! Miriam, jeg beder dig trække
vejret, pigebarn, for himlens skyld!

Der står en stor forsamling nede på gaden. Jeg har rejst mig og sat
mig over i vindueskarmen til mor. Vi sidder tavst og kigger på dem.
De har taget økser med. Jeg genkender de fleste. Det er forældrene til
børnene i skolen. Det er købmanden og slagteren med sin kødkniv.
Mænd med økser og brosten i deres hænder. De kaster sten ind
af ruderne i Levins Skrædder. Der er et barn, der skriger. Faren er
indtrængt. Dagen er kommet, hvor vi alle skal dø. De får øje på mor
og jeg. De peger og råber og samler flere sten. De kaster dem op
imod os så ruden knuser. Mor skriger, lægger sig under sofabordet
og begynder at græde. Far kravler ned til hende og holder om hende.

Han synger en sang for hende, der får hende til at falde til ro. Jeg forlader dig ikke, siger han. Vores kærlighed er stærkere end had, synger far. Jeg løber op på loftet og skynder mig at tage bue og pil i mine arme. Så åbner jeg loftsvinduet. Jeg kan se ned på dem. De har hevet Hr Levin ud af hans butik, og holder ham i et fast greb. Jeg skynder mig at spænde buen og rette pilen mod flokken. Så affyrer jeg. Pilen daler langsomt ned og lander mellem deres brosten og økser. Hr Levin ligger på jorden og de skiftes til at sparke til ham. Jeg løber ned i stuen med mit våben. Mor og far ligger under bordet og holder om hinanden. Alle ruderne er knust. Der er en pøl af blod under Hr Levin. Stop! råber jeg. I samme øjeblik hører jeg sirener. Politibiler ankommer. En slåskamp opstår mellem politiet og mændene. Politimændene sparker mændene. Det larmer. Jeg sætter mig op af væggen med mit våben. Jeg sidder der i en time eller to. Råbene fra gaden dør ud. Til sidst er der stille. Mor og far er faldet i søvn under bordet. Det ringer på døren. Jeg lister mig ud og spørger hvem det er. Agnete, siges der usikkert og genert.

Agnete står på mit loft. Hun står der bare og tipper med sine fødder. Vi ved ikke, hvad vi skal stille op. Er det dit våben? spørger hun, og nikker mod min bue og pil. Jeg nikker. Må jeg spille på det? Jeg rækker hende buen og pilen. Så lægger hun buen på skulderen, mod sit øre, som ville hun lytte til den. Hun holder pilen op mod himmelen. Sådan står hun. Indtil hun efter minutters stilhed lægger pilen mod buens streng. Hun laver et langt, elegant buestrøg. Hun spiller, tydeligt oprørt. Hastigheden bliver sat op. Hun bliver vred. Hun spiller hurtigere og hurtigere, indtil det lydløse skræler i mine

ører. Hendes spil er så nær døden som hende selv, og som mig; det er den glødende flamme, vi skal gå op i. Hvor smukt! Hvor yndigt! Hun græder og falder på knæ, men fortsætter med at spille. Hendes gråd kan næsten ikke høres. Hun er for genert til at græde i lyd. Hun sidder på knæ med min bue og pil og spiller så hurtigt at pilen til sidst knækker. Hun fortsætter violinspillet med sine fingre som bue der skærer sig ind i strengen til der kommer hul på og hun bløder.

ESTHER PRÆTORIUS SALLING: HVIDE TULIPANER OG FRUGTER

1.

Efter du har spist brødskenen færdig, tørrer du krummerne ned på tallerkenen, som du holder under bordkanten. Du krøller servietten sammen i den ene hånd og lægger den på tallerkenen.

Det giver mig en underlig varm følelse, når jeg husker tilbage på de første dage. Vi så en persons hoved blive lagt ned på en pude, kroppen blive trukket ud af værelset. Rør ikke ved det, blev der sagt. Jeg ser det på videoer. Jeg genser den samme video på et andet nyhedssite, men den er klippet anderledes sammen, og der er rester af noget andet video, som jeg ikke har set før.

Jeg er interesseret i døden. Jeg skræller min appelsin, deler den i ti lige store både. Båren med den døde krop forsvinder ind i ambulancen. Vi kan ikke se, hvad der foregår.

Udenfor findes der en overvældende mængde af bakterier. De trives i store forsamlinger, i maden, i de frugter, vi spiser. Vi må ikke tage på hospitalet, fordi vi risikerer krydskontamination.

Vinteren kan ikke ankomme med begyndelsen af foråret. Hvad ellers er der med den vinter? Jeg sidder på værelset, hårdt og koldt, slatne frugter i skålen på skrivebordet. Her er stille, smalt. Så vender jeg mig om, og ser, ja, en kvinde læne sig ud over sin altan. Jeg er sulten.

2.

Jeg ser ned over din krop, jeg ser lyset boble frem, jeg ser allerede foråret på dig, åbne dine lunger. Vi skal holde os inden døre, vi er blevet låst inde her i mere end ti dage.

Nogle mennesker blev allerede begravet om vinteren, andre skal begraves nu om foråret. Jeg ved ikke, hvor mange.

Vi måler vores temperatur hver dag og noterer den i en lille notesbog på skrivebordet. Luftfugtighed 79%, dagstemperatur 14 grader, nat 11 grader. Vi river siden ud af notesbogen og skubber den ud under døren, så lægerne kan tage den.

3.

Jeg skriver et brev til min mor, som aldrig vil nå frem. Jeg skriver: Tak fordi, du købte sæbe til mig, før du blev syg. Jeg havde hårdt brug for det. Men nu ser det ud til, at sæben er brugt op. Hvad skal jeg så gøre?

Myndighederne forsyner os med salathoveder fra lavlandet. Det er blevet forbudt at køre i bil. Det overraskede mig meget, da de sagde det.

Regnen pensler nye farvetoner ind i de grå facader. Du siger: Der er aske i luften. Alting er gråt. Vi taler ikke længere om livet som noget vi har ret til at beholde. Du lægger læberne mod glassets kant.

Der hvor træerne står, er det ikke længere muligt at komme. Vi plejede at gå forbi om eftermiddagen, når solen var rød og stod på lur under træerne. Så trist med alt det aftenlys, vi ikke får set. De fortæller os, at kirsebærtræerne allerede er begyndt at blomstre, og vi tænker, hvilken katastrofe. Der er ikke noget ved kirsebærblomster, som man ikke får at se. Aftenlyset, ærgerligt, så blødt og velsignet, ingen til at se på det.

ANDREA PONTOPPIDAN: TRE DIGTE

mellem markerne
og de glitrende snegle i den
ferskenstøvede morgen i
et langstrakt markskel mellem tilgivelse og
se! gardinernes naragtige blafren
en forstyrrelse der vil mig
det værste morgengry

alle lytter og lytter
ser og ser
man råber over uendelige strækninger
hænder hænger over de allerede dovne frugter
som tunge kropsdele flyder over saftigt
bærer en sommers ende
en ensom tyngde

hvordan skal man klare
væggens stregthed
i en kvælning
findes
en hvælving
der overdriver sig selv

ADDENDA

TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR

NO. 7 - 2020

REDAKTION

Hedvig Tygstrup Greiffenberg

Victor Chakravarty

Johann Sten Nielsen

Danni Storm

MIKROGRAM PÅ OMSLAG

Hedvig Tygstrup Greiffenberg

TRYK

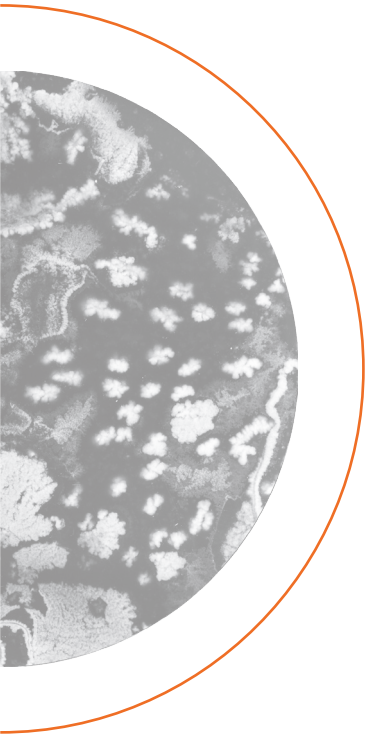
Christensen Grafisk

ISSN: 2445-5547

ISBN: 978-87-998284-6-3

© Addenda og forfatterne

K:
Statens
Kunsthåndværk

LUKAS BALLIN

MIKAS LANG

SAMI AIDI

ANNE-LOUISE BOSMANS

DENIZ KIY

MAREN BARLIEN GUNTVEDT

LUDWIG LANDSTRÖM

SHOSHA RAYMOND

ANDREAS ECKHARDT-LÆSSØE

LASSE RAAGAARD JØNSSON

HELENE TORVUND

ISHA NEMAN

ESTHER PRÆTORIUS SÅLLING

ANDREA PONTOPPIDAN

